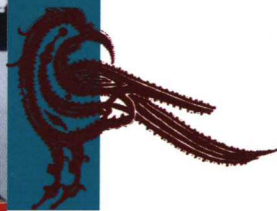

روزنامه
بیست و سومین جشنواره
بین المللی تئاتر فجر
چهارشنبه ۷ بهمن ۱۳۸۳

ضحاک در هزاره سوم
روزهفتم: پروانه‌ای روی خط استوا
ماجرای این صندلی خالی

در جریان بیست و سومین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر کافی نت تئاتر شهر به صورت رایگان در اختیار تماشاگران است

همزمان با بیست و سومین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر، «کافی نت» آماده خدمات دهی به متقاضیان است.

پیش از این قرار بود همزمان با ایام جشنواره، محلی ویژه سرویس دهی اینترنتی به خبرنگاران رسانه‌های مختلف تعبیه شود که با شروع جشنواره این پیشنهاد به راه‌اندازی یک «کافی نت» در سالن انتظار تئاتر شهر تغییر یافت.

این کافی نت هر روز از صبح تا ساعت ۵ بعداز ظهر و از ساعت ۷ تا ۹ شب آماده سرویس دهی به مخاطبان تئاتر شهر است.

متقاضیان استفاده از این «کافی نت» می‌توانند در ساعتهای فوق و به صورت رایگان از این امکانات استفاده کنند.

۲

روزنامه
بیست و سومین جشنواره
بین‌المللی تئاتر فجر
شماره هفتم

ماجرای جایزه شهرداری

در آستانه برگزاری جشنواره تئاتر فجر بود که شورای سیاستگذاری جشنواره از نهادهای گوناگون دعوت کرد در صورت تمایل، هیأت داوران خود را به شورا معرفی کنند. بر همین اساس شورا، روز ۲۴ آذرماه در نامه‌ای خطاب به سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران خواستار مشارکت این نهاد شده بود. این نهاد نیز با ارائه نامه شماره ۶۳۳۰ - ۱۱۳۰ مورخ ۱۴ دی‌ماه ۸۳ موافقت خود را برای شرکت در جشنواره اعلام کرد. در این نامه آمده بود به یمن بیست و ششمین سالگرد پیروزی انقلاب اسلامی، شهرداری تهران، به گروه‌های نمایشی برگزیده ۲۶۰ سکه هدیه می‌کند، ضمن اینکه سالن خاصی هم برای اجرای عمومی این نمایش‌ها در نظر می‌گیرد.

در این نامه آمده بود شهرداری به نمایشهایی که با محوریت ایجاد روحیه سلحشوری، مقاومت در

برابر بیگانه، ایجاد روحیه امید و انتظار، ترویج اخلاق شهروندی، ایجاد روحیه عدالت‌خواهی و توجه به آینده درخشان بشریت هستند هدایای خود را اهدا می‌کند.

همچنین در این نامه کارشناسان سازمان فرهنگی شهرداری تهران معرفی شده بودند. بر همین اساس، اعظم بروجردی، مجید جعفری، احمد مایل، علی رضا نجفی، محسن سراجی، حسن مؤذنی و رضا کافی به‌عنوان ۶ کارشناس شهرداری معرفی شده بودند.

اما پس از آنکه خبر اهدای جایزه به گروه‌ها عنوان شده، شهرداری تهران با ارسال تکذیبیه‌ای موضوع را منتفی دانست. این در حالی است که رونوشت نامه‌های مذکور بر روی سایتهای اینترنتی قرار گرفته است و مرکز هنرهای نمایشی، کماکان پی‌گیر این ماجراست.

قطع برق مجموعه تئاتر شهر با هماهنگی قبلی

روز گذشته، برق مجموعه تئاتر شهر به علت تعویض بخشی از قطعات پست اختصاصی این مجموعه به مدت یک ساعت قطع شد.

به گفته روابط عمومی تئاتر شهر، این اتفاق با هماهنگی قبلی اداره برق و به‌خاطر پیشگیری از مشکلی که روز دوم جشنواره، روی داد، واقع شده است.

برق مجموعه تئاتر شهر از ساعت ۱۳ الی ۱۴ قطع شد.

گاهی به حضور گروه‌های فعال تئاتری در جشنواره

از نیایش تا بازی

گروه‌های فعال تئاتری در جشنواره امسال، رقابت تنگاتنگی دارند. گروه‌های تئاتر «نیایش»، «آیین»، «لیو»، «بازی» و تجربه جزو فعال‌ترین گروه‌های شرکت کننده در جشنواره امسال هستند. گروه تئاتر «آیین» از جمله فعال‌ترین گروه‌های امسال است. این گروه با سه نمایش صحنه‌ای «شب مویه‌ها» (کوروش زارعی)، «بهترین مامان این حوالی» (محمدرضا کوهستانی) و «مردی در بند» (سید جواد ظاهری) در جشنواره شرکت دارد. گروه تئاتر «لیو» هم چندین نمایش در جشنواره امسال دارد. بیشترین حضور این گروه به بخش مرور و **try out** بر می‌گردد. «من باید بروم خیلی دیرم شده» (محمدعاقبتی)، «شهرهای نامریی» (حسن معجونی) در بخش **try out** اجرا می‌شوند نمایش موفق «خواستگاری و خرس» (حسن معجونی) هم از جمله نمایش‌هایی است که در بخش مرور اجرا می‌شود. دیگر گروه فعال، گروه «بازی» است. فعالیتهای این گروه از روز دوم جشنواره با اجرای نمایش «هابیل و قابیل» به کارگردانی آتیلا پسیانی آغاز شد. این نمایش البته محصول مشترک ایران و

آلمان است.

«تلخ مثل عسل» نوشته و کار آتیلا پسیانی، دیگر اثر این گروه است که به شکل **try out** در کارگاه نمایش اجرا می‌شود. گروه تئاتر «نیایش» هم با فعالیتهای متفاوتی در جشنواره حضور دارد: در بخش صحنه‌ای، نمایش «داستان باور نکردنی یک زن» (حسن وارسته) و «کودکی من» (داریوش فائزی و علی اولیایی) را اجرا می‌کند. در بخش نمایشنامه خوانی نیز با روخوانی نمایشنامه «تلفن بی‌موقع» به کارگردانی بهزاد صدیقی حضور دارد. این گروه در بخش خیابانی هم نمایش «یک جوگیر» به کارگردانی حسین پیروج را اجرا می‌کند. در کنار این گروه، گروه تئاتر تجربه نیز با اجرای ۳ نمایش صحنه‌ای حضور دارد. از این گروه، سه نمایش «ژولیوس سزار به روایت کابوس» (کیومرث مرادی)، «خانه» (سپیده نظری پور) و «خانم سرگرد باربارا» (مهرداد رایانی مخصوص) به روی صحنه می‌روند. البته گروه‌های دیگری هم حضور دارند همچون گروه «سیب»، «هنر»، «کوچ» و ... که هر کدام با یک نمایش در جشنواره امسال حاضر هستند.

روزنامه
بیست و سومین جشنواره
بین المللی تئاتر فجر
شماره هفتم

اژدها چهرک در فستیوال شبهای سفید

نمایش «اژدها چهرک» نوشته حسن باستانی به کارگردانی مجید واحدی‌زاده در نخستین دوره جشنواره «شبهای سفید آلمان» به روی صحنه می‌رود. این نمایش به دعوت گروه تئاتر روهر آلمان در این جشنواره که اوایل تیر ۱۳۸۴ در آلمان برگزار می‌شود، شرکت می‌کند. «اژدها چهرک» پیش از این در جشنواره تئاتر ایران زمین اجرا شده بود و پس از آن برای شرکت در فستیوال «شبهای سفید آلمان» دعوت شد. «اژدها چهرک» که در هشتمین روز جشنواره فجر به اجرا در می‌آید، در کنار آثاری از کشورهای لهستان، آلمان و ... نمایش داده می‌شود. واحدی‌زاده در باره رقابتی یا غیر رقابتی بودن این جشنواره گفت: «چون اولین دوره این جشنواره است، هنوز در حال برنامه ریزی هستند و در مورد رقابتی یا غیر رقابتی بودن آن صحبتی عنوان نشده است.»

فروش مجله در سالن اصلی تئاتر شهر

از محمود استاد محمد، محمد رضایی راد، رضا رویگری، رضا ژیان و ... دیده می‌شود. بخش‌های دیگر این مجله تخصصی حاوی مطالبی چون مقالات نمایشی، نقد و تحلیل نمایشنامه، مقالات سینمایی، نمایشنامه، معرفی کتاب و ... است. مجله سیمیا در تالا انتظار (سالن اصلی) مجموعه تئاتر شهر به فروش می‌رسد.

همزمان با بیست و سومین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر، نشریه تخصصی ادبیات نمایش با نام «سیمیا» منتشر شد. این نشریه تخصصی پیش از این در چهار شماره و زیر نظر دانشجویان دانشگاه سوره به صورت دانشجویی منتشر می‌شد. در شماره‌های یک و دو این دو ماهنامه، پرونده اسماعیل خلیج زیر نظر محمد چرمشیر و با مطالبی

گزارش نشست مطبوعاتی کشور ارمنستان با نمایش «آنتیگونه»:

ارتباط با تماشاگر ایرانی، افتخار بزرگی است

هنرمندان کشور ارمنستان که با نمایش «آنتیگونه» در بیست و سومین جشنواره تئاتر فجر شرکت کرده‌اند، دیروز به گفت و شنود با علاقه‌مندان نشستند. «هاکوپ قازانچیان» مدیر گروه تئاتر ارمنستان در باره فعالیت‌های این گروه، گفت: «گروه تئاتری ما جزو گروه تئاتر نوجوانان ارمنستان است که از سالها پیش و از نیاکان به منتقل شده‌است. این گروه در گذشته کارهایی ویژه مخاطبان سنی «نوجوان» تولید می‌کرد ولی با فروپاشی شوروی، تمامی گروههای فعال در کشور تصمیم به شکستن قواعد و سنن گذشته گرفتند که ما هم از جمع این افراد مستثنی نبودیم ولی با این وجود ترجیح دادیم با همان نام قبلی فعالیت کنیم.»

وی سپس با اشاره به نمایش «آنتیگونه» گفت: «در اجرای این نمایش تا به امروز چندین نسل تغییر کرده‌اند و ما از تمام طیف‌های سنی در این نمایش استفاده کرده‌ایم و معتقدیم که این نمایش هم ویژه تمامی گروههای سنی است.»

این کارگردان تئاتر سپس با اشاره به مفاهیم مورد توجه در نمایش و نگاه مخاطبان نسبت به کار افزود: «برخی بر این تصورند که در اجرای این کار حتماً باید مطابق با اصل نمایشنامه «سوفکل» پیش برویم، در حالیکه به اعتقاد من این مسأله اصلاً اهمیت ندارد و نگاه کارگردان و گروه اجرایی به نمایش است که تعیین‌کننده روند کاری گروه و نوع اجرا می‌شود.»

این کارگردان ارمنی در پایان با اظهار خوشحالی از حضور خود در ایران، گفت: «ما تا به حال در جشنواره‌های متعددی اجرا داشته‌ایم و این بار نخستی است که به ایران می‌آییم و از این رو ارتباط با تماشاگران ایران و تئاتر این کشور برای ما افتخار خیلی بزرگی است.»

نشست خبری گروه «کویت - انگلستان» با نمایش «الهملت»:

من پسر تعزیه هستم

کارگردان و بازیگر نمایش «الهملت» دیروز در جلسه‌ای به پرسش‌های حاضرین پاسخ داد. سلیمان البوسم، کارگردان و بازیگر نمایش «الهملت» با اشاره به تاریخچه این کار، گفت: «قبل از هر چیز باید بگویم که اسم این نمایش «نشست هملت» است که به اعتقاد گروه ما یک نشست سیاسی به شمار می‌رود.»

این نمایش، پیش از این در سال ۲۰۰۲ در جشنواره ادینبورگ اجرا شد و بعد هم به جشنواره قاهره رفت و مورد توجه قرار گرفت. البته در آن زمان، زبان نمایش انگلیسی بود ولی بعد از سفری که به «جشنواره بین‌المللی توکیو» داشتیم، به درخواست مخاطبان ژاپنی زبان نمایش را به عربی تغییر دادیم.»

وی سپس در باره گروه اجرایی «الهملت» گفت: «این گروه متشکل از بازیگران عرب زبانی از کشورهای مختلف است و عوامل تکنیکی، فنی و موسیقایی آن انگلیسی زبان هستند و به همین جهت کار ما شکل محصول مشترک پیدا کرده‌است.»

البوسم در ادامه درباره بازنویسی این اثر، گفت: «هملت» شکسپیر درباره «بودن» حرف می‌زند و در این کار به آن نگاهی سیاسی کرده‌ایم و متن شکسپیر را به‌عنوان وسیله‌ای در جهت روز آمد کردن حرفهای تاریخ معاصر به کار بسته‌ایم و در بخشی دیگر هم به محتوای «هملت» برای ارتباط دنیای اسلام و غرب توجه کرده ایم.»

در ادامه این نشست، «مونال داوود»، بازیگر نقش «پولونیوس» با معرفی خود، گفت: «من پسر تعزیه هستم، زیرا که در تعزیه به دنیا آمده‌ام و به همین دلیل پیش از اینکه تراژدیهای شکسپیر را بخوانم و بشناسم با تعزیه آشنا بودم و از این رو در خوانش این متن هم از تجربیات قبلی‌ام بهره بردم.»

وی در پایان ادامه داد: من با توجه به دانش عربی و قرآنی و شاعرانه‌ای که با آن بزرگ شده‌ام، نگاه متفاوتی به نقشم در این نمایش داشتم زیرا که توطئه‌ها و داستان دسیسه‌های این متن را بسیار نزدیک به داستان امام حسین(ع) و حادثه کربلا دیدم و آن را در بازیهای خود به کار بستم.»

از کارگردانان می‌پرسیم:

از اجرایتان راضی بودید؟

امروز هما روستا پاسخ می‌دهد

نمایش «سانتاکروز» به کارگردانی «هماروستا» پنجشنبه شب در دوسانس ۱۷ و ۲۱ در تالار چهارسو روی صحنه رفت و با استقبال خوبی مواجه شد. با «روستا» کارگردان این نمایش در باره اجرای جشنواره گپ کوتاهی زده‌ایم:

*** از اجرای نمایش راضی بودید؟**

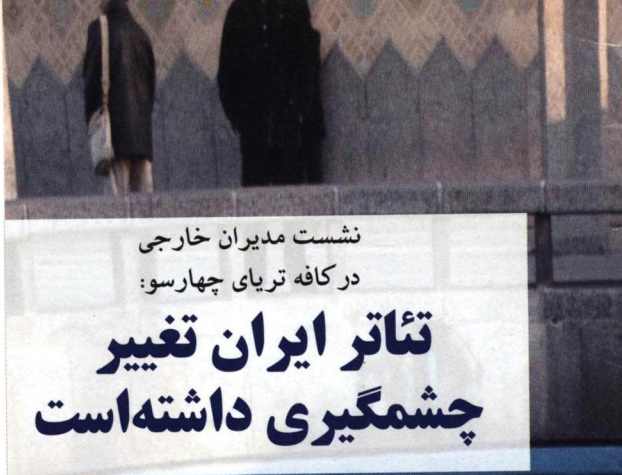
- با این شرایطی که وجود داشت خیر، راضی نبودم، یعنی همه چیز قاطعی بود. دکور نرسیده بود و ما با دکور ناقص کار را اجرا کردیم بطوری که اجرای اول ما، نور نداشت و اولین اجرا مثل «تمرین نهایی» بود. ولی در اجرای دومی یک مقدار اوضاع بهتر شد و همه چیز خوب پیش رفت. در کل هیجاناتی که قبل از جشنواره در تئاتر شهر هست خیلی به ما فشار آورد و ما با خستگی کامل این دو اجرا را رفتیم. اما با این همه از بچه‌ها بسیار راضی بودم و به آنها خسته نباشید می‌گویم.

*** استقبال تماشاگران چطور بود؟**

- استقبال بسیار خوبی شده بود. بهتر است بگویم در طول برگزاری جشنواره، تقریباً از همه کارها استقبال خوبی می‌شود. زمان اجرای «سانتا کروز» هم، هجوم تماشاگران بسیار زیاد بود، بطوری که برای نشست تماشاگران صندلی به سالن اضافه کردند.

*** به آن چیزی که می‌خواستید در اجرایتان رسیدید؟**

- هنوز خیر، چون همانطور که گفتم شرایط بیرونی آماده نبود و این هیجان‌ناز باعث شد کار خوب پیش نرود. ولی احساس می‌کنم در اجرای عمومی بهتر از این ظاهر شویم.

نشست مدیران خارجی

در کافه تریای چهارسو:

تئاتر ایران تغییر چشمگیری داشته‌است

مدیران تئاتری کشورهای فرانسه و ایتالیا امروز در نشستی به بحث درباره سیستم‌های تئاتری کشورهای خود نشستند.

ونسان اش، مدیر اداره تئاتر بوئیسون نو آزیل از کشور فرانسه با اشاره به سیستم اجرایی خود در برگزاری فستیوال‌های تئاتری، گفت: «در کشور فرانسه غالباً از ماه سپتامبر تا ژوئیه جشنواره‌ها برگزار می‌شود، پس شکل آنها فصلی است ولی در شرکتی که من در آن فعالیت دارم برنامه‌های جشنواره‌ای ما یک ماهه است و برای هر جشنواره از شش ماه قبل برنامه ریزی و انتخاب می‌کنیم»

وی سپس با اشاره به سیستم برگزاری جشنواره تئاتر فجر، افزود: «چنین جشنواره‌ای برای برنامه ریزان و مدیران خارجی اهمیت ویژه‌ای دارد، چون مسؤولین کشورهای مختلف نمی‌توانند در طول سال از تمام کارها دیدن کنند و چنین جشنواره‌ای فرصتی به آنها می‌دهد تا مجموعه متعددی از نمایشها را در یک زمان کوتاه ببینند»

وی در ادامه از برگزاری جشنواره‌ای در سال ۲۰۰۶ خبر داد و گفت: «قصد داریم تا در سال آینده جشنواره‌ای در باره تئاتر ایران برگزار کنیم و به همین جهت علاقه مندم که بعد از این هم باز به ایران بیایم و گروهها را از نزدیک ملاقات کنم و حتی نمایشهای آنها را در طول سال ببینم و در جریان فعالیتهای آنها قرار بگیرم»

اش در پایان با اشاره به نمایشهایی که در طول جشنواره فجر، دیده است، افزود: «تا امروز بیش از ده نمایش ایرانی دیده‌ام و در تعجب هستم که چرا در کنار تمام احساسات شاعرانه ایران، مضامین اکثر کارها آمیخته به خشونت است»

در ادامه این نشست «جور جیو جناری» مدیر جشنواره تئاتر پارما از کشور ایتالیا، در باره نوع مدیریت خود و این جشنواره، گفت: «من به شخصه در برگزاری جشنواره تئاتر به شکل انتخابی رفتار نمی‌کنم، بلکه خودم به تنهایی تمام عوامل را بر می‌گزینم و بازیگران، متن و دیگر عوامل را انتخاب می‌کنم، که این مسأله باعث می‌شود که من تمامی تئاترهای بین‌المللی را دنبال کنم و حتی پیشنهاداتی برای اجرا هم بدهم»

وی ادامه داد: «در حال حاضر برنامه‌اجرایی ما برای سال ۲۰۰۵ بسته شده است و از الآن برای سال آینده برنامه ریزی می‌کنیم تا برنامه تئاتری آن سال را انتخاب کنیم»

وی در پایان با اشاره به شکل برگزاری جشنواره تئاتر فجر، گفت: «جشنواره فجر درست مانند جشنواره‌ای است که در دهه ۶۰ در ایتالیا برگزار می‌شد و آن زمان شکل دانشجویی داشت ولی با این حال نمی‌توانم نظر قطعی بدهم، چون تازه یک روز است که آمده‌ام و فقط یک نمایش دیده‌ام، با این حال معتقدم که کیفیت تئاترهای‌های شما نسبت به چهار سال پیش که در ایران بودم، تغییرات چشمگیری داشته‌است»

نیس
اجر
در ا
یون
ساعا
شما
«مر
خود
سا
روبی
گیج
بکو
بازی
هابا
زن
که
می
رح
می
بگا
شود
داری
از ت
روز
«دل
آخر
خوا
پرو
مصص
طر
را به
مشا
داش
دست
دانش
مصص

انتظار و معنویت است. این نمایش که توسط علی رضا توانا نوشته شده، از دکور بسیار ساده‌ای استفاده می‌کند که فقط به یک ریل قطار کتفا کرده است. در «سنگ» مریم شیرافکن، سحر حسین فر، سید سیاوش مقیمیان، آرمان سلطان، مهران کیایی و آتنا یوسفزاده بازی می‌کنند و در ساعت ۱۶ و ۱۸/۳۰ در تالار سنگلج به روی صحنه می‌روند. «سنگ» ۶۰ دقیقه طول خواهد کشید.

«دن کیشوت»: نبرد با آسیاب بادی

حتما طراحی‌های آب مرکب مردی اسب سوار را دیده‌اید که مباحث او هم کناری ایستاده است. مرد زره و کلاه خود به سر دارد و نیزه اش را بالا آورده است. این مرد، یکی از مشهورترین شخصیت‌های ادبیات داستانی است. شخصیتی که با این که در قرن هفدهم خلق شده، اما هنوز زنده و شاداب به زندگی اش ادامه می‌دهد: دن کیشوت. علی اصغر دشتی که این نمایش را کارگردانی کرده است، در مورد آن می‌گوید: «در واقع این نمایش، برای شکل اجرایی خاصی نوشته شده است و در بازنویسی آن تلاش شده که بیش از هر چیز، تکنیک‌هایی مورد استفاده گیرد که قبلا هم در گروه به نحوی تجربه شده‌اند. منتها ما این بار، کمیدی را تجربه می‌کنیم»

کارگردان «دن کیشوت» اظهار امیدواری می‌کند؛ به دلیل آن که این نمایش به تمرین بیشتری نیاز دارد، در اجرای عمومی، موفق تر عمل کند. این نمایش فاقد هرگونه دکور است و کارگردان آن در این باره می‌گوید: «البته این نکته به معنی نبودن طراحی صحنه

روز هفتم هم رسید هوای تهران سردتر و سردتر می‌شود و تنور جشنواره گرم تر و گرم تر. خیلی ها تصور می‌کردند این کرما باغیر رقابتی شدن جشنواره به اندازه هر سال نباشد. اما ظاهرا این پیش بینی به وقوع نپیوسته است.

سنگ: می‌گریند و می‌خندند و منتظرند.

سنگ در پنج اپیزود اجرا می‌شود و در هر اپیزود زن و مردی، آشنا و غریبه در ایستگاه قطار منتظرند: «قطاری که کوله بارش سرشت و سرنوشت آنهاست. مسافران این ایستگاه می‌هراسند، می‌خندند و می‌گریند و باز هم منتظرند، همچون مریم مقدس، یوسف نجار، پطروس، نویسنده، کارگردان و تماشاگران»

عباس ابوالحسنی - کارگردان - در باره این نمایش می‌گوید: «سنگ، دارای قابلیت‌های فراوانی از لحاظ بصری و کلامی است. در این نمایش، کارگردان می‌تواند پنج شیوه اجرایی را تجربه کند». او در مورد متن کارش توضیح می‌دهد که «سنگ»

نگاه تازه‌ای
به مسأله

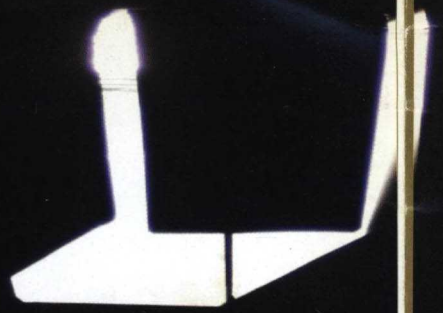

هفتمین روز جشنواره

پروانه روی خط استوا

سجاد صاحبان زند
مجید توکلی

نیست. کف زمین طراحی صحنه ماست و ما نمایش را روی زمین اجرایی کنیم»

در این نمایش عباس حبیبی، آرش بزرگ زاده، هدایت هاشمی، یونس لطیفی، جواد پورزند و نگار عابدی بازی می کنند و در ساعت ۱۵ و ۱۷/۳۰ در تالار مولوی بر روی صحنه می رود.

شما خانمی با مانتوی آبی ندیدید؛ سرگبیجه

«مردی به اسم هومن، در طبقه ۲۳ یک ساختمان، زن آبی پوش خود را گم می کند. او شروع می کند به جست و جوی در طبقات ساختمان و در هر طبقه با آدم‌های مختلف و اتفاقات گوناگونی روبرو می شود. همین قضایا باعث می شود که او سرگشته شود و گنج»

یکی از خصوصیات جالب این نمایشنامه این است که، تعداد بازیگران آن حدود ۵۵ نفر هستند یعنی علاوه بر احمد مهرانفر، هایده حسین زاده و فرهاد آبیض، بیش از ۵۰ نفر از بازیگران زن مجموعه تئاتر شهر، نقش زن‌های آبی پوش را بازی می کنند که تماشاگران هنگام خروج با صورت‌های سفید آنها مواجه می شوند.

رحیم نوروزی که این نمایش را نوشته و کارگردانی کرده است، می خواسته که در کارش نوعی فضا سازی و هم انگیز را به نمایش بگذارد. او قصد دارد تا در این نمایش، به ژانر وحشت نزدیک شود. نوروزی در مورد دکور کارش می گوید: «دکور سنگینی داریم، چون ناچار بودیم برای طبقات بالا و پایین و نور پردازی آن از تمهیدات خاصی استفاده کنیم». او پیش از این کارهای «میرم روزنامه بخرم»، «بازی»، «زمستان ۶۶»، «رقص کاغذ پارها»، «دل سگ» و «همان همیشگی» را روی صحنه برده است و کار آخرش در ساعت های ۱۷/۳۰ و ۲۰ در تالار سایه به روی صحنه خواهد رفت. این نمایش ۶۰ دقیقه به طول می انجامد.

پروانه در مشت، یک زندانی گریخت

مصطفی محمدنژاد در مورد قصه نمایش می گوید: «این کار بر اساس طرحی شکل گرفت که در دانشگاه به ذهنم رسید و نمایشنامه را به صورت گروهی نوشتم. یعنی این نمایشنامه بر اساس وقایعی مشابه نوشته شده که قبلاً اتفاق افتاده بود و با آن تاحدی آشنایی داشتم». او قصه نمایشش را این گونه تعریف می کند: «ماجرا در دستشویی یک دانشگاه می گذرد. یک نظافتچی دانشگاه، یکی از دانشجویان را در دستشویی دانشگاه زندانی می کند»

مصطفی محمد نژاد که این نمایش را بر اساس

نمایشنامه‌ای از محمد ابراهیم زاده روی صحنه برده، در مورد آن می گوید: «ماجرای نمایشنامه بر اساس یک محیط انسانی شکل می گیرد و گره های درونی یک پسر نظافتچی را نشان می دهد. او می خواهد طعم زندگی را بچشد و به همین علت کسی را زندانی می کند»

او پیش از این کارهای «بودن، نبودن»، «یک اتاق بادو در»، «غریبه روزگار» و «حنابندون» را روی صحنه برده است نمایش «پروانه در مشت» در ساعت ۱۵ و در خانه نمایش اجرا می شود. این نمایش ۶۵ دقیقه طول خواهد کشید.

ایستادن روی خط استوا، عاشق

قلب یک جورهایی نماد عشق است. برای همین است که شکل آن گاهی از ظاهر فراتر می رود و به نوعی نشان دهنده احساس و مهری است که به دیگران ابراز می شود. ایستادن روی خط استوا، بر همین اساس شکل می گیرد. «داستان در مورد همسر یک شهید است که قلب شوهر شهیدش را به یک هنرمند نقاش اهدا می کند. زن از او قول می گیرد که تا وقتی این قلب در سینه او می تپد، نقاش به آرزمان های شوهر شهیدش پایبند بماند»

سعید آلبوعبادی که این نمایشنامه را نوشته و کارگردانی کرده است، در مورد آن می گوید: «لطف داستان به محوریت عشق است. علاقه من هم این بوده که در تمام داستان‌هایی که کار می کنم «نگاه عاشقانه‌ای به مسأله جنگ داشته باشم». او که از اهالی جنوب است، این چنین موضوع هایی را بیشتر لمس کرده و «به همین علت می تواند بهتر آن را با تماشاگر در میان بگذارد». کارگردان «ایستادن...» تلاش کرده تا گر‌هایی در نمایش ایجاد کند تا او را غافلگیر کند. دکور این کار هم، یک نمایشگاه نقاشی است.

گفتنی است که آلبوعابدی پیش از این نیز کارهای «جایی مثل قیامت»، «تلنگر»، «پسری به نام مهتاب»، «مردان سپیده و نخلستان»، «فترهای رهاشده»، «تولد دیگری» و... را روی صحنه برده. «ایستادن روی خط استوا» در ساعت های ۱۶ و ۱۸ در تالار هنر اجرا می شود. این نمایش ۶۵ دقیقه طول خواهد کشید.

در انتظار گودو، اجرای سوم

«در انتظار گودو» به کارگردانی همایون غنی زاده، سومین اجرایی است که از این نمایش در جشنواره فجر امسال روی صحنه می رود علاقه‌مندان به بکت می توانند با دیدن این سه کار، متوجه تفاوت نگاه کارگردان‌های آنها شوند. هر چند که استراگون و ولادیمیر هنوز هم در جاده‌های بیرون شهر منتظر آمدن گودو هستند، اما همین انتظار به شکلی در جشنواره امسال اجرا شده است.

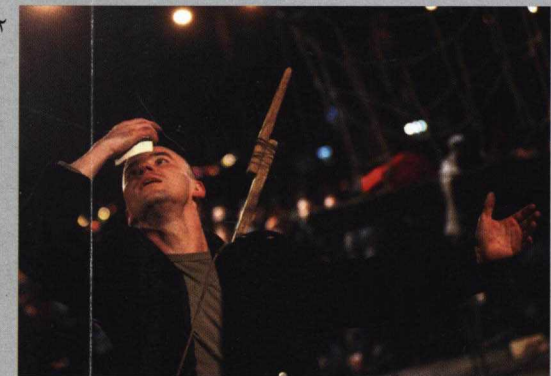
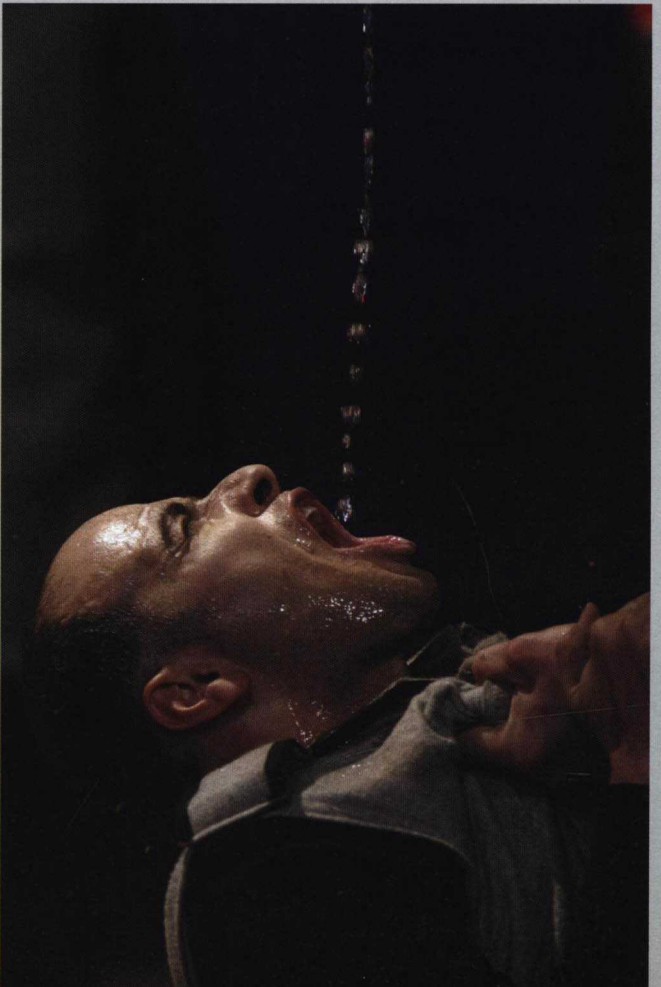
در این نمایش، جواد نمکی، حمیدرضا میرلطیفی، بابک فراهانی و همایون غنی زاده بازی می کنند و در ساعت ۱۶ و به مدت ۱۸۰ دقیقه در تالار خورشید اجرا خواهد شد.

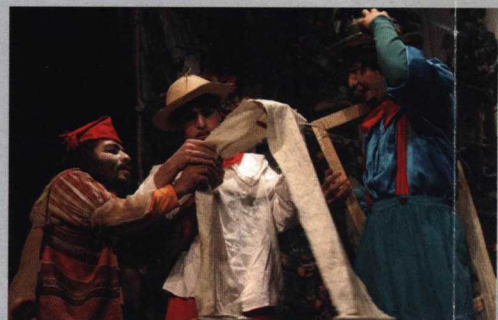
همچنین نمایشهای تجربه‌های اخیر (ساعت ۱۸ و ۲۰ در کارگاه نمایش)، شب خوه‌ران بروته (ساعت ۱۷ و ۲۱ در تالار چهارسو)، شهرزاد و هفت قصه‌اش (ساعت ۱۸ و ۲۰ در تالار قشقایی)، بکش تا اونجا که نفس داری بکش (ساعت ۱۶ و ۱۹ در تالار کوچک)، آرنولت (ساعت ۱۸/۳۰ در تالار اصلی) مجلس شبیه خوانی جنگ خندقد (ساعت ۱۴ در فضای باز تئاتر شهر) کار من فونبر (ساعت ۲۲، در فضای باز مقابل درب تالار وحدت) به روی صحنه خواهند رفت.

۳ و ۱۲ رویا در نیمه شب تابستان
 ۱۰ گیوه‌های زرین
 ۶ ویتسک
 ۱۳ دینگ مارو
 ۵ خواستگاری و خرس
 ۲ گذر از روز ششم
 ۹ و ۱۱ عکس یادگاری
 ۱ خوانین پنج قلعه
 ۴ مجلس شبیه‌خوانی در
 ۸ و ۷ کارمن فونیر

کارگردان نمایش «یک جور غیرت»

از تئاتر خیابانی

می گوید

کار خیابانی باعث برقراری ارتباط بیشتری با مردم و مخاطبین می شود و شاید تأثیر گذارترین نوع تئاتر در ایران باشد.

تئاتر خیابانی بهترین نوع شخصیت پردازی را دارد و این امکان را به کارگردان می دهد که راحت تر به اجرای کار پردازد و شاید این امر به خاطر بداهه گوئی است که در این نوع تئاتر بیشتر استفاده می شود.

همانطور که می دانید شعار امسال تئاتر فجر «تئاتر برای همه» است. شما فکر می کنید این امر چقدر می تواند در جذب مخاطب کمک کند؟

این شعار یا این حرف فکر نمی کنم تأثیر چندانی در نمایشهای خیابانی داشته باشد چون اجرایی است که احتیاج به خرید بلیت ندارد. این بیشتر به کارهای صحنه ای مربوط می شود و این امر به هیچ وجه محقق نشد، چون با قیمتی که بلیت های صحنه ای دارد همه افراد از طبقات مختلف در جامعه نمی توانند برای دیدن نمایش به یکی از سالنها مراجعه کنند. من خودم با این که امسال یکی از شرکت کنندگان بودم ولی فقط برای دیدن یک نمایش رفتم. البته امیدوارم این مشکل در سالهای دیگر حل شود.

شما فکر می کنید چه نهادها و سازمانهایی برای بهتر برگزار شدن تئاترهای خیابانی می توانند کمک کنند؟

سازمان فرهنگی - هنری شهرداری یکی از نهادهایی است که می تواند به این امر سهولت ببخشد و فکر می کنم تا حدودی نیز موفق بوده است و البته مسؤولین مرکز هنرهای نمایشی نیز می توانند کمک خوبی باشند در صورتی که از جوانانی که در این حیطه فعالیت می کنند، حمایت شود.

حسین پیروج کارگردان نمایش خیابانی «یک جور غیرت» یکی از اعضای گروه فرهنگی

تئاتر نیایش است. این گروه یکی از فعالترین گروه های نمایشی است که امسال ۷ اجرای متفاوت در بیست و سومین جشنواره فجر دارند. گفت و گویی که می خوانید، گپ کوتاهی است که با کارگردان نمایش «یک جور غیرت» انجام داده ایم.

کمی درباره حال و هوای نمایش و این که این کار چگونه شکل گرفت توضیح دهید؟

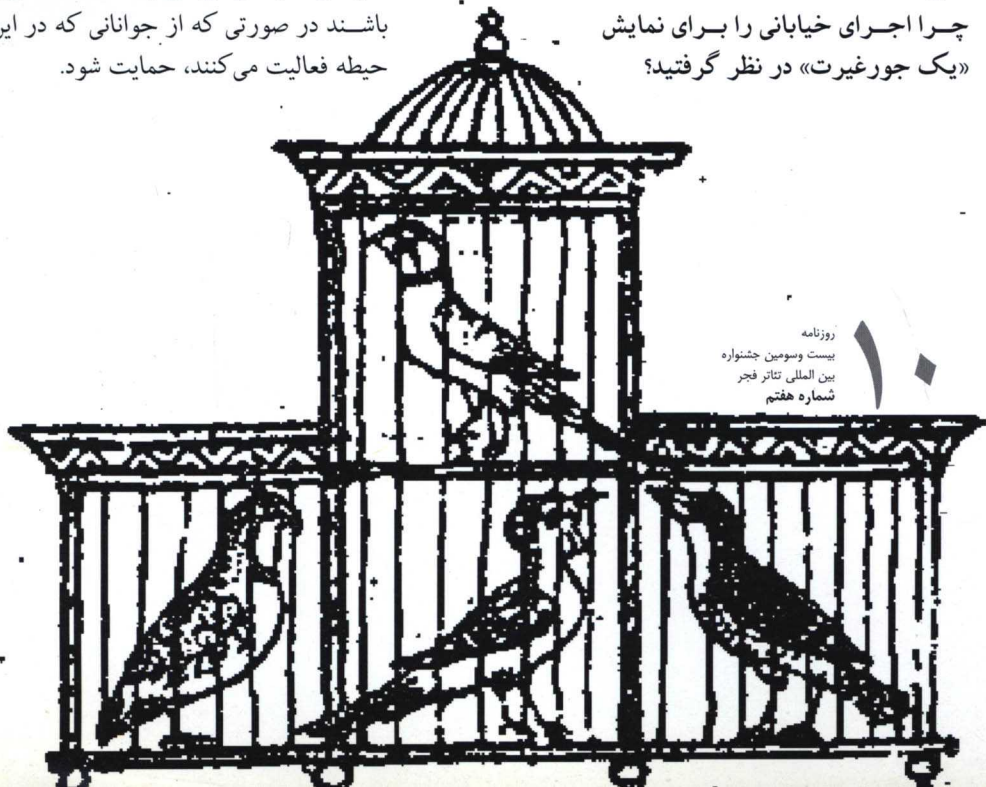
داستان این نمایش در باره دزدی فرهنگی است و جوانانی که سی دی هایی از فیلم های روی اکران و مجالس عروسی تهیه می کنند. این موضوع شاید یکی از معضلات تهیه کنندگان سینما و یا مردم عادی است که از مجالس خصوصی آنها فیلم گرفته می شود.

با اینکه شما در فضای باز تئاتر شهر اجرا نداشتید. آیا این نمایش در مکانهای دیگر با استقبال خوبی مواجه شد؟

خوشبختانه این نمایش به خاطر موضوع بحث برانگیزی که داشت مورد استقبال بسیاری قرار گرفت. شاید با این که نمایش در تئاتر شهر اجرا نداشت ولی باز من راضی بودم. تئاتر شهر فضایی بود برای کسانی که در این حوزه بیشتر فعالیت کرده بودند و پیشکسوت تر از ما بودند.»

چرا اجرای خیابانی را برای نمایش «یک جور غیرت» در نظر گرفتید؟

نمایش
«یک جور غیرت»
تئاتر خیابانی

روزنامه
بیست و سومین جشنواره
بین المللی تئاتر فجر
شماره هفتم

گفت‌و‌گو با مجید واحدی زاده
کارگردان «اژدها چهرک»

ضحاک در هزاره سوم

ندا ال طیب

بودم، منتها در این کار می‌کوشم آن را کامل‌تر کنم. علاوه بر این از «سایه بازی»، «تعزیه» و «عروسکی» هم بهره می‌گیرم.

* گویا تجربیات گوناگونی در تئاتر خیابانی و عروسکی هم داشته‌اید. این تجربیات چقدر در ارتقای سطح کیفی کارهای صحنه‌ای‌تان مؤثر است؟

– تئاتر را به منزله کارخانه‌ای می‌دانم که باید ابزارهای متفاوتی تولید کند و اگر تولید آن محدود به یک نوع کالا باشد، برای مخاطب یکنواخت و خسته‌کننده می‌شود اما تنوع در کار باعث می‌شود مخاطب همواره مشتاق دیدن کارها باشد و کارگردان نیز می‌تواند تجربیات جدیدی را به انجام برساند.

* نمایش شما چقدر مناسب اجرا در تالار مولوی است؟

– این چهارمین تجربه من در تالار مولوی است بنابراین جزئیات آن را بخوبی می‌دانم، البته تقاضای ما اجرا در تئاتر شهر بود ولی با توجه به حجم کارهای جشنواره توانستیم در تئاتر شهر اجرا بگیریم و در نهایت قرار شد در تالار مولوی اجرا بگیریم. تنها مشکل ما با این تالار، ارتفاع کم آن است ولی این را می‌دانیم که تالار مولوی نسبت به تئاتر شهر مخاطبان علمی تری دارد.

* شرایط اجرای عمومی در اردبیل چگونه است؟

– اردبیل هم مشکل شهرستانهای دیگر را دارد. متأسفانه ما نمی‌توانیم مانند هنرمندان تهرانی نمایش‌هایمان را به مدت سی شب اجرا کنیم. مدت اجرای عمومی نمایش‌های ما به ۳ تا ۵ شب خلاصه می‌شود و بیشتر تماشاگران ما خانواده‌های تئاتری هستند. مردم کمتر به دیدن کارهای ما می‌آیند. البته حذف بخش مسابقه و انتخاب آثار از میان کارهای اجرا شده، می‌تواند گام مؤثری در جهت بهبود وضعیت اجرای عمومی نمایش‌های شهرستانی باشد. کار تئاتر در شهرستان‌ها مانند کار در معدن گوگرد است حتی برای سلامتی کارکنان، خطرناک است. هرچند شرایط کار برای تمام تئاتری‌ها مشکل است، ولی شرایط برای شهرستانی‌ها خیلی سخت‌تر است. گروه‌های شهرستانی باید از کانال‌های متفاوتی بگذرند تا به جشنواره برسند.

کار تئاتر را از سال ۵۹ و با بازیگری آغاز کرده است و پس از سال ۶۹ وارد حیطه کارگردانی می‌شود که حاصل آن چندین تجربه در نمایش صحنه‌ای، عروسکی و خیابانی است. از سال ۷۸ با مجموعه‌ای از فارغ‌التحصیلان تئاتری، گروه تئاتر «فروغ اردبیل» را راه‌اندازی می‌کند. گروهی که امسال با حضور در ۴ جشنواره بین‌المللی، جزو پرکارترین گروه‌های تئاتری است.

* متن‌های حسن باستانی معمولاً جنبه‌های اسطوره‌ای دارند. «اژدها چهرک» هم چنین ویژگی‌هایی دارد؟

– بله، این نمایش بر گرفته از داستان ضحاک مار دوش است منتها با نگاهی متفاوت به این داستان پرداخته شده.

* این تفاوتی که می‌گویید تا چه اندازه در متن و اجرا نمود دارد؟

– در مورد متن باید بگویم اژدها چهرک نمی‌خواهد قصه ضحاک را نقل کند بلکه به این موضوع می‌پردازد که این داستان می‌تواند در هر هزاره‌ای رخ دهد و در واقع روند پیدایش ضحاک را در هر هزاره بررسی می‌کند.

* با این حساب شاهد ضحاک هزاره سوم خواهیم بود.

– بله، البته جمله‌ای به متن اضافه کرده‌ام که می‌گوید: «اینک منم باز ضحاک هزاره شاید در پس، شاید در پیش».

* در مورد سبک اجرایی‌تان هم توضیح دهید.

– من نخواستم و نتوانستم عین متن را کار کنم چون اندیشه خودم را هم داشتم و آن را به متن اضافه کردم. متن اصلی حدود ۵۰ پرسناژ داشت که بعضی‌ها را تغییر دادم. در کل متن به شیوه اپیک (حماسی) اجرا می‌شود.

* در کنار شیوه اپیک از چه شیوه‌های دیگری در جهت نوآوری در کار استفاده می‌کنید؟

– در بیشتر کارهایم، خود را مقید به یک شیوه اجرایی خاص نمی‌کنم. در چند کار اخیرم به شیوه جدیدی دست یافته‌ام که نمودش را در نمایش «سبز سهراب سرخ» می‌دیدیم. به این صورت که شیوه اپیک را به‌طور آگاهانه با شیوه اسطوبی درهم آمیخته‌ام. این تلفیق البته تجربه نوینی است که اگر کامل شود، تنها در ایران به این شکل رخ داده است. در کارهای قبلی هم از این شیوه بهره برده

نگاهی به نمایش
«عکس یادگاری»

حکایت این صندلی خالی

رامتین شهبازی

شود روی صندلی می‌نشینند و پس از آن طلسم می‌شکنند. صادقی از آغاز، نوعی فضای ابزورد را نیز برای مخاطب خود تدارک می‌بیند. آدم‌ها درگیر یک موقعیت کاذب هستند. حتی آدم‌هایی نیز که به این مکان رفت و آمد می‌کنند تناسب درستی با محیط ندارند. حضور آنها به قدری قوت می‌گیرد که اصلاً تماشاگر فراموش می‌کند،

دختر جوان یا مرد قرمز پوش آنجا چه می‌کنند. این فضای مبهم از ابتدای نمایش با فضا سازی توسط صدا انجام می‌شود. صداهای انفجار پیاپی وقتی صحنه تاریک است مخاطب را با یک فضای مبهم رو به رو می‌کند. بعد متوجه شهری می‌شویم که درگیر یک دگرگونی است که مردم حتی حیوانات داخل باغ وحش را به یغما بردانند.

آنها تا آن حد با فضا درگیر می‌شوند که در پایان از نظر نگهبان باغ وحش خود حکم حیوانات را پیدا می‌کنند و داخل قفس می‌افتند. نوعی سیاست پنهان که همراستا با دگرگونی‌ها از داخل جامعه می‌جوشد و آن را در بند می‌کشد. با این حال نمایشنامه چند گام از اجرا جلوتر است. صادقی از هنروران بسیاری استفاده کرده که حضورشان در این ابعاد طراحی شده برای صحنه مناسب به نظر نمی‌رسد.

آنها نه تنها به تصویر سازی کمکی نمی‌کنند که باعث آزار چشم هم می‌شوند و گاهی تمرکز را از روی شخصیت محوری دور می‌کنند. بازی‌ها هم علمی رگم تفاوت جنسی این کار با سایر آثار کارگردان، تفاوت چندانی نکرده و هنوز نمایش است. اکثر بازیگران حرکاتی برون گرا دارند که این حرکات می‌توانست با کمی تعدیل به بازی‌های کنترل شده‌تر تبدیل شود. دکتر صادقی در آثار سابق خود به دنبال کشف نشانه‌های امروز در داستانهای دیروز می‌گشت، او با «عکس یادگاری» نشان می‌دهد که می‌توان یک بستر مناسب در زمان حال نیز برای نمایش و وجه مختلف اجتماعی نشان داد.

اگر چه نماد گرایی صادقی در این کار نیز مشخص است، اما تماشاگر به دلیل زبان ساده و داستانی امروزی، ارتباط بیشتری با او برقرار می‌کند.

«عکس یادگاری» نسبت به آثار اخیر دکتر قطب الدین صادقی، فضایی یکسره متفاوت دارد. آگه چه در مضمون می‌توان شباهت‌هایی را باز شناسی کرد، اما در نوع اجرا و زمان رخداد اثر، «عکس یادگاری» اثری مدرن به شمار می‌آید. عکس یادگاری در نگارش و اجرا به آثار مدرن و تا حدی پست مدرن تنه می‌زند.

یک شیء وارد جمعی می‌شود و آنها را وامی‌دارد تا در برخورد با آن واکنش نشان دهند. این واکنش‌ها سبب می‌شود کارگردان و نویسنده، شخصیت‌ها را مورد کنکاش قرار دهند. اگر یاسمینارضا در نمایشنامه «هنر» با داخل کردن یک تابلوی سفید به روانکاوی شخصیت‌هایش می‌پرداخت یا در نمایش «صندوق» - به

قلم یک نویسنده ژاپنی - چگونگی روابط افراد، مورد بررسی قرار می‌گرفت، دکتر صادقی از یک صندلی به عنوان محور نمایشنامه خود استفاده می‌کند. این صندلی آدم‌های مختلف را که از اقصای متفاوت یک جامعه هستند رویاروی یکدیگر قرار می‌دهد. اما نگاه صادقی به این شخصیت‌ها از حیث روانکاوی فراتر می‌رود و نیت حضور این آدم‌ها را در باغ وحشی متروک با جامعه اطرافشان بازبانی سمبلیک به بحث می‌نشیند. اولاً صندلی در طراحی صحنه بسیار خوب در کادر قرار می‌گیرد. فضای غالب بر صحنه - حتی پنل‌های اطراف - طیفی از رنگ زرد را تداعی می‌کند که وقتی صندلی قرمز وارد آن می‌شود به خوبی خودنمایی می‌کند. در ابتدا قضیه بسیار ساده است. پدری فرزند بیمارارش را به باغ وحشی متروک آورده تا در آنجا عکسی به یادگار بگیرند. عکاس، در مسیر یک صندلی قرمز پیدا می‌کند. ابتدا روابط بسیار ساده هستند اما اندک اندک حضور صندلی پررنگ‌تر می‌شود. تا جایی که مرد قرمز پوش حاضر می‌شود تمام اموال خود را بپردازد تا روی صندلی بنشیند و عکس بیاندازد. همنشین رنگ قرمز لباس این مرد و صندلی نیز جالب توجه است. هیچکس قادر نیست روی صندلی بنشیند. صندلی باید خالی بماند؛ اما او که وارد می‌

نقدهای بی‌سابقه‌ای که در این سالها در ایران رخ داده است، نشانگر تغییرات عمده در ساختار اقتصادی و اجتماعی کشور است. این تغییرات با سرعتی بی‌نظیر در حال پیشرفت است و هر روز شاهد شاهدی جدید از این روند هستیم. از یک سو، تحولات دیجیتال و فناوری‌های نوین، فرصت‌های بی‌شماری را برای رشد و توسعه کشور فراهم کرده است. از سوی دیگر، چالش‌های متعددی همچون تورم، بیکاری و نوسانات ارزی، بار سنگینی بر دوش شهروندان گذاشته است. در این میان، دولت و نهادهای مسئول، نقش کلیدی در مدیریت این تحولات و کاهش آسیب‌ها دارند. با اتخاذ رویکردهای نوین و سرمایه‌گذاری در بخش‌های استراتژیک، می‌توان به آینده‌ای روشن‌تر برای کشور امیدوار بود.

در سال‌های اخیر، تحولات گسترده‌ای در بخش‌های مختلف اقتصاد و جامعه ایران رخ داده است. یکی از مهم‌ترین این تغییرات، دیجیتالی شدن فرآیندهای دولتی و خصوصی است. این امر نه تنها کارایی و شفافیت را افزایش داده، بلکه فرصت‌های جدیدی برای کسب و کارها ایجاد کرده است. با این حال، چالش‌های متعددی همچون نوسانات ارزی، تورم و بیکاری، بار سنگینی بر دوش شهروندان گذاشته است. در این میان، دولت و نهادهای مسئول، نقش کلیدی در مدیریت این تحولات و کاهش آسیب‌ها دارند. با اتخاذ رویکردهای نوین و سرمایه‌گذاری در بخش‌های استراتژیک، می‌توان به آینده‌ای روشن‌تر برای کشور امیدوار بود.

در این سالها، شاهد تحولات بی‌سابقه‌ای در ایران هستیم. از یک سو، تحولات دیجیتال و فناوری‌های نوین، فرصت‌های بی‌شماری را برای رشد و توسعه کشور فراهم کرده است. از سوی دیگر، چالش‌های متعددی همچون تورم، بیکاری و نوسانات ارزی، بار سنگینی بر دوش شهروندان گذاشته است. در این میان، دولت و نهادهای مسئول، نقش کلیدی در مدیریت این تحولات و کاهش آسیب‌ها دارند. با اتخاذ رویکردهای نوین و سرمایه‌گذاری در بخش‌های استراتژیک، می‌توان به آینده‌ای روشن‌تر برای کشور امیدوار بود.

۲۰۰۵

مهاجرت

تکلیف کجاست؟
 «بسیار دشوار است»
 «بسیار دشوار است»
 «بسیار دشوار است»

در این سالها، شاهد تحولات بی‌سابقه‌ای در ایران هستیم. از یک سو، تحولات دیجیتال و فناوری‌های نوین، فرصت‌های بی‌شماری را برای رشد و توسعه کشور فراهم کرده است. از سوی دیگر، چالش‌های متعددی همچون تورم، بیکاری و نوسانات ارزی، بار سنگینی بر دوش شهروندان گذاشته است. در این میان، دولت و نهادهای مسئول، نقش کلیدی در مدیریت این تحولات و کاهش آسیب‌ها دارند. با اتخاذ رویکردهای نوین و سرمایه‌گذاری در بخش‌های استراتژیک، می‌توان به آینده‌ای روشن‌تر برای کشور امیدوار بود.

در این سالها، شاهد تحولات بی‌سابقه‌ای در ایران هستیم. از یک سو، تحولات دیجیتال و فناوری‌های نوین، فرصت‌های بی‌شماری را برای رشد و توسعه کشور فراهم کرده است. از سوی دیگر، چالش‌های متعددی همچون تورم، بیکاری و نوسانات ارزی، بار سنگینی بر دوش شهروندان گذاشته است. در این میان، دولت و نهادهای مسئول، نقش کلیدی در مدیریت این تحولات و کاهش آسیب‌ها دارند. با اتخاذ رویکردهای نوین و سرمایه‌گذاری در بخش‌های استراتژیک، می‌توان به آینده‌ای روشن‌تر برای کشور امیدوار بود.

The Photo Exhibition of "The Night of Bronte Sisters"

An exhibition of the photos of "the Night of Bronte Sisters" was held in the café of Chaharsoo hall.

The photo exhibition, held before the performance of the play by the German group "Marien Badd" on Wednesday and Thursday, displayed several black and white photos of "the Night of Bronte Sisters"

The Best in the Past 25 Years

The Fajr Theater Festival breaks the routine of gray life and replaces it with joy and happiness, "says Ghotboddin Sadeghi, a director, writer and university professor. "Humans need festivals of this kind, as they display fantasies and utopian life," he adds.

He refers to the reunion of the theater family as another advantage of festivals, which leads to greater understanding among the members of the family and binds them together.

"Displaying the recent achievements in theater is another benefit of the festival, which is a good measure of improvements, innovations and new horizons discovered. So, the festival is a brilliant opportunity to sensitize the public and get them to notice the beauty and national and global importance of theater as a form of art," he emphasizes.

"The best and most effective alteration made to the festival in the past 25 years is eliminating the competition aspect of it. Artists are not racehorses to be awarded medals of victory. The area of art is the area of the soul, in which some opportunists had found their way looking forward to the awards. There is no competition in theater festivals around the world, as these festivals are intended to be a means of interaction between different cultures and ideas," Sadeghi mentions.

The prevailing aspect of the trend of changes in the International Fajr Theater Festival, according to him, is the diversity of ideas and colors and the presence of foreign groups in the festival, which in turn have proved successful to attract more young people to theater halls.

The Polish in Tehran's Streets

Guardian: Do not Miss "Carmen Fonber"

A street theater group started its performance in the 23rd International Fajr Theater Festival with "Carmen Fonber", which was performed last night.

The play was previously played on Polish television as a tele-theater.

The forty-year-old director of the play, Paul Skotack, has innovated a new style in Poland based on the styles of colossuses like Kantor and Grotovski. The plays he has directed include "Death, A Terrorizing End", "Giordano", "Carmen Fonber", "None of Us", "The Vinegar-Drinking Excellencies" and "Sele Naosi".

Guardian newspaper has addressed the play as: Anyone trying to convince you that modern wars are a means of moderating smart apples and destroying people's faith, should definitely see "Carmen Fonber".

In parts of the Polish flyer of the play, some strange quotations, like: "Do not kill the grandfather! Kill our son and watch them! They killed our son and thereafter, the grandfather took their rifle and killed himself!"

"Carmen Fonber" will be performed outdoors in Vahdat hall at 22:00 until the closing day of the 23rd festival.

TODAY'S PERSPECTIVE

Wednesday, January 26th

Sanglaj Hall

Performances: 16:00
- 18:30

The Stone

Director: Abbas Abolhasani

Honar Hall

Performances: 16:00
- 18:00

Standing on the Equator

Director: Saeed Albo Ebadi

Molavi Hall

Performances: 15:00
- 17:30

Don Quixote

Director: Aliasghar Dashti

Khaney Namayesh

Performance: 15:00

A Butterfly in the Fist

Director: Mostafa Mohammadnejad

Kargah Namayesh (Theater-e-Shahr)

Performances: 14:00
- 18:00 - 20:00

Recent Experiences

Director: Amirreza Kouhestani

The Café of the Main Hall (Teriaye Talare Asli)

Performance: 15:00

Ding Maro

Director: Mehdi Saki

Khorshid Hall

Performance: 16:00

Waiting for Goodo

Director: Homayoun Ghanizadeh

No Hall (Theater-e-Shahr)

Performance: 16:00

The Proposal and the Bear

Director: Hassan Majooni

Koochak Hall (Theater-e-Shahr)

Performances: 16:00

- 19:00

Kill until You are Breathless

Director: Mojtaba Moaf

Chaharsoo Hall (Theater-e-Shahr)

Performances: 17:00

- 21:00

The Night of Bronte Sisters

Director: Ditter Komel

Sayeh Hall (Theater-e-Shahr)

Performances: 17:30

- 20:00

Have you not Seen a Lady in Blue

Director: Rahim Norouzi

Ghashghaii Hall (Theater-e-Shahr)

Performances: 18:00

- 20:00

Shahzad and her Seven Stories

Director: Mohsen Hosseini

The Main Hall (Theater-e-Shahr)

Performances: 18:30

- 21:00

Arnolt

Director: Erich Wardgirlingz

Outdoors (Theater-e-Shahr)

Performance: 14:00

Passion-Play: Khandagh War

Outdoors (Vahdat Hall)

Performance: 22:00

Carmen Fonber

Director: Paul Jequotac

Goftogoo Hall (Review Session)

Performances: 14:00
- 15:00

Mitra

Director: Abdollah Hosseini

Antique

Director: Reza Jaberansari

Tajrobeh Hall (Khaney-e-Honarmandan)

Performance: 10:00 to 16:00

Our Son

Director: Pantea Aslani

Secret Conspiracies A Press Conference on Alhamlet

Removing his hat, the young man who is the director and actor of "Alhamlet" sits at the table and starts the press conference in Arabic and English.

Soleyman Albassam is insistent that the full name of the play "Alhamlet Samet" be mentioned. The play, which is a joint effort of England and Kuwait, was first performed in Edinburgh, Scotland and rendered in the Cairo Festival in the same year, where it won one of the main awards.

The play was first performed in Arabic, but was later translated to English. Soleyman Albassam, who is a graduate of Edinburgh University, gathered a group

of highly experienced Arab actors to render the play in Arabic in Japan, as the Japanese had requested. So, the main group consists of Arab actors and several others who are English, such as the musicians and technical directors. So, the play is an intercultural work between the Arab and English cultures. The composition of the group has not changed for the past year.

"Alhamlet Samet is a political script and has been rendered for non-Arabs so far. This is

an adaptation of Hamlet by Shakespeare. But Shakespeare is just a means of narrating the bitter events of the contemporary history and I have made every effort to create a bond between the Islamic and Western cultures," says Albassam about "Alhamlet Samet".

Not having slept for 45 hours, the group was extremely weary before the performance. "We were given an enthusiastic reception by the viewers, but lack of technical facilities

led to a completely different rendition of the play, which is mainly based on light and sound effects," regrets Albassam.

"In case of foreign performances of the play, it would be arranged for the dialogs to be translated wholly, which did not happen here in Iran. Although the play is mainly based on Hamlet and anyone who

has read the original Hamlet, will be able to grasp the meaning more easily, the translation of the dialogs is of crucial importance, the lack of which detracted from our performance," he mentions.

As Albassam notes, it is only few parts of the play which Iranian viewers could absorb. "Alhamlet Samet" is a play about existence, but where, in which circle, how and under the control of which powers?

"Marien Badd" in Meeting

The German theater group "Marien Badd" attended a meeting with the members of the two libraries of Theater-e-Shahr Complex to discuss ideas about "The Night Secrets of Peru".

The art director of the group, Ditter Komel notes the enthusiastic reception of "The Night Secrets of Peru" by the Iranian audience: "It was the first time ever to perform the play with such modern puppets in such a large space. Fortunately, it was very well received, especially that the audience was keenly following us acting."

"A romantic story is narrated beyond the evolution of day and night, which I believe is a serious issue. Therefore, it is not intended to be comical and entertaining," he notes.

"Beyond the scenes of the play, I am intended to provoke thoughts and dreams. However, German viewers, unlike Iranians, are not so keen on philosophical issues," Komel adds.

The director of "Marien Badd" says that

they rehears a great deal before the performance, because they have extended performances. For example, "The Night Secrets of Peru" was rendered for seven nonstop years in Germany.

"The puppetry technique we employ is exclusive to that specific play. But as a general trend, there is a combination of puppets and actors on stage. In some scenes, an actor functions as the conscience of a puppet.

Therefore, their physical presence is considered important," mentions Komel.

At the end, Komel, addressing the rendition of "Parcifal" in Isfahan last year, states that they were not and are not the cultural ambassador of Germany to Iran. So, we requested that Dr. Neshan introduce to us two of the best Iranian plays to participate in the Fryeburg Festival in 2006, which is held in Germany next year.

7
Theatre
Daily Bulletin of the 23rd
International Fajr Theatre
Festival

Wednesday, January 26th